

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Λυσίας, *Ὑπὲρ Μαντιθέου* §§1-3.7

A1.

Ο Μαντίθεος εκφράζει την προσδοκία/την ελπίδα ότι ακόμα και αν κάποιος έχει αρνητική εικόνα γι' αυτόν, στη συνέχεια θα αλλάξει γνώμη και θα τον θεωρεί πολύ καλύτερο άνθρωπο στο μέλλον, με την προϋπόθεση βέβαια να τον ακούσει να μιλάει για τη ζωή του και όσα έχει κάνει ο ίδιος.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Ἀριστοτέλης, *Ρητορική* Γ14 1415a 22-34

Επισήμανση: Το συγκεκριμένο παράλληλο κείμενο παρουσιάζει τόσο τη βασική όσο και τις επιμέρους λειτουργίες ενός προοιμίου. Στο αντίστοιχο χωρίο από το προοίμιο του *Ὑπὲρ Μαντιθέου* διακρίνονται καθαρά η κατεύθυνση του λόγου του Μαντιθέου, η εστίαση στον ομιλητή/κατηγορούμενο, η προσέγγιση του ακροατηρίου, το βασικό θέμα του λόγου, η αναφορά στον αντίδικο. Να σημειωθεί ότι στο συγκεκριμένο χωρίο του προοιμίου δεν αναφέρεται ρητώς η κατηγορία παρά μόνο μέσω των επιδιώξεων του ομιλητή/κατηγορούμενου. Επιπλέον αξίζει να αναφερθεί ότι ο ομιλητής στοχεύει όχι απλώς στην αναίρεση της κατηγορίας, αλλά στη συνολική παρουσίαση της προσωπικότητάς του, πράγμα αναμενόμενο σε μια δοκιμασία.

B4. *συνήδη, χάριν, εὖνους, βεβιωμένων – βεβιωκώς, δέομαι*

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Ἀντιφῶν, *Περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου* §§74-76

Ενδεικτικές νεοελληνικές αποδόσεις

Θα πρέπει, επίσης, να υπερασπιστώ τον πατέρα μου. Αν και θα ήταν κατά πολύ φυσικότερο, ως πατέρας μου, να με υπερασπιστεί εκείνος· γιατί εκείνος λόγω ηλικίας γνωρίζει τις υποθέσεις μου, ενώ εγώ είμαι πολύ νεότερός του για να ξέρω όσα έχει κάνει. Και αν βέβαια εγώ, ενώ εκείνος είχε εμπλακεί σε δικαστικό αγώνα, κατέθετα εναντίον του πράγματα που δεν γνώρισα με σαφήνεια, αλλά τα γνώριζα εξ ακοής, θα έλεγε ότι δεινοπαθεί εξαιτίας μου· τώρα όμως που με αναγκάζει να τον υπερασπιστώ	Έχω ακόμη την υποχρέωση ν' απολογηθώ και για τον λογαριασμό του πατέρα μου. Αν και πολύ ευλογότερο θα ήταν ν' απολογηθεί για μένα εκείνος, που είναι πατέρας· διότι εκείνος, ως πολύ πρεσβύτερος, ξέρει τις δικές μου υποθέσεις, ενώ εγώ, πολύ νεώτερος, αγνοώ τις δικές του πράξεις. Και αν ο κατήγορός μου ήταν ο δικαζόμενος και μαρτυρούσα εναντίον του πράγματα, που δεν τα ήξερα καλά, αλλά μόνον εξ ακοής, θα έλεγε πως έπαθε μεγάλο άδικο από μένα. Τώρα όμως, που αναγκάζει αυτός εμένα ν'
--	---

σε μια υπόθεση από την οποία είμαι πολύ νεότερος και τη γνωρίζω μόνο από διαδόσεις, δεν θεωρεί ότι συμβαίνει κάτι τρομερό. Αλλά βέβαια στον βαθμό που γνωρίζω δεν θα προδώσω τον πατέρα μου που κακολογείται άδικα ενώπιόν σας. Ίσως θα κάνω λάθος, αν όσα εκείνος έκανε σωστά στην πράξη, δεν μπορέσω να τα πω ορθά με τα λόγια· θα το διακινδυνεύσω ωστόσο. Προτού συμβεί η αποστασία των Μυτιληναίων, έδειχνε έμπρακτα την εύνοιά του προς εσάς· όταν όμως όλη η πόλη έλαβε λάθος απόφαση να αποστατήσσει και έσφαλλε, αναγκάστηκε να συμμεριστεί το σφάλμα μαζί με όλη την πόλη.

Μτφρ. Α. Τυφλόπουλος. 2006.

απολογηθώ για πράγματα, από την εποχή των οποίων είμαι πολύ νεότερος και μόνο εξ ακοής γνωρίζω, αυτήν την πράξη του δεν την θεωρεί φοβερή. Εγώ όμως, ανάλογα με ό, τι ξέρω, δεν θα προδώσω τον πατέρα μου αφήνοντας να κακολογείται άδικα ενώπιόν σας· αν και ίσως κάμω λάθος και δεν μπορέσω να διατυπώσω ορθά με λόγια, όσα εκείνος έπραξε ορθά στα έργα, εντούτοις θα το επιχειρήσω. Πριν γίνει η αποστασία των Μυτιληναίων ο πατέρας μου έδειχνε εμπράκτως τη φιλία του στο δικό σας καθεστώς. Όταν όμως η πόλη ολόκληρη παίρνοντας μια ολέθρια απόφαση αποστάτησε και έπεσε σε φοβερό λάθος απέναντί σας, μαζί με ολόκληρη την πόλη αναγκάστηκε και ο πατέρας μου να πέσει στο κοινό λάθος.

Μτφρ. Ν. Δενδρινού. [1939] χ.χ. Διασκευή από την καθαρεύουσα στη δημοτική.

Γ4.

α.

ἀπολογήσασθαι: είναι (τελικό) απαρέμφατο) υποκείμενο στην απρόσωπη έκφραση *εἰκὸς ἦν*.

πρεσβύτερος: είναι κατηγορούμενο στο *ὁ μὲν* (υποκείμενο) [μέσω του συνδετικού ρήματος *έστι*].

τῶν ἐμῶν: είναι (ομοιόπτωτος ονοματικός) επιθετικός προσδιορισμός στο *πραγμάτων*.

ἐμέ: είναι αντικείμενο στη μετοχή *ἀναγκάζων* και υποκείμενο στο απαρέμφατο *ἀπολογεῖσθαι*.

ἔργῳ: είναι (ετερόπτωτος - δοτικοφανής) επιρρηματικός προσδιορισμός του τρόπου στο ρήμα *ἐδείκνυε*.

β.

Πρὶν μὲν γὰρ τὴν ἀπόστασιν τὴν Μυτιληναίων γενέσθαι: δευτερεύουσα επιρρηματική
χρονική πρόταση (απαρεμφατική)

Ἔργω τὴν εὐνοίαν ἐδείκνυε τὴν εἰς ὑμᾶς: κύρια πρόταση